

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „ŽARSTO RUDENĖLIS VĖL LAPUS ANT TAKO“ – Karolina Biekšaitė-Jezerska

Karolina Biekšaitė-Jezerska aktyvi Pilaitės poezijos pavasarių dalyvė sėkmingai įveikė šįmet Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms skirtame maratone pasavario (žiūrėti mūsų Naujienų skiltyje įrašą: 2014-05-05), rudens (žiūrėti ten pat įrašą: 2014-08-30) atkarpas ir įsijungia į rudeniškąją su šiam laikui derančia liaudiškąją lyriką:

Jau suplyšo šiaudinė kepurė.
Senos vyžos sudilo seniai.
Padainuokim ant šieno sugulę,
Kaip kadais, kai dar buvom jauni.
Vesk, sūneli, iš tvarto žirgelį.
Į žagrelę kinkyk jį stropiai.
Imki ruošti širdimi žemelę,
Kad banguotų kaip jūra rugiai.

Vėjelis

Kai vėjelis pūs,
Lapeliai šlamės,
Tavo širdužėlė
Neramiai plazdės.

Kai saulutė švies
Ir rasa spindės,
Tavo darbščios rankos
Širdį pakylės.

Bus gražu ir gera
Kai gėlės žydės
Ir tavo veidelis
Nuoširdžiai švytės.

Geltoną lapą vėjas
Ridena takeliu...
Su juo ir mūsų dienos –
Rudenio lietučiu.
Vėjau, ndraskyk klevo lapų!
Nepurtyk obelų –
Tu savo žirgus tramdyki,
Kur skrieja be kelių
Vėjyj baltoji fėja
Su šėlstančia pūga:
Užklos patalu sniego,
Prislėgs ledo ranka.
Kai pasigirs vėl gervės
Žydram dangaus skliaute.
Atmerks akis žibutės.
Pavasaris grįš čia.

Jei audros tau rautų iš rankų žibintą,
Tu širdį paguoski jaunystės draša.
Neleisk jam užgęsti, kai rytmečiai švinta,
Kol eglės liepsnoja sidabro rasa.

Ilgesys, ilgesys.
Toks sunkus kaip akmuo.
O su juo vis giliau
Į tamsesnę bedugnę grimztu.
Vis mažiau aš tave ir save suprantu.
Ilgesys toks sunkus kaip akmuo...

Žemaitiją prisiminus

O Žemaitija, Žemaitija!
Tėvelis prie balanos – ten pušys kepurėtos.
Anūkai klumpę drožę – lyg ošia, aimanuoja.
Motulė prie ratelio – Venta per Žemaitiją –
Daina vingė sūpuoja – garsius amžius liūliuoja.

Vėjelis

Kai vėjelis pūs,
Lapeliai šlamės,
Tavo širdužėlė
Neramiai plazdės.
Kai saulutė švies
Ir rasa spindės,
Tavo darbščios rankos
Širdį pakylės.

Bus gražu ir gera
Kai gėlės žydės
Ir tavo veidelis
Nuoširdžiai švytės.

Nors pasaulį mes taškelis...
Esame maža tauta.
Bet noras laisvėj gyventi –
Mūsų šūkis ir kova.

Kad ant garsios pilies kalno
Klaidžiot Vytauto Dvasia,
Ten vaivorykšte švytėtų
Mūs Trispalvė Vėliava.

O bus diena!

Kai žvaigždės bus sužibę,
Išeisiu aš tenai,
Kur nuostabia ramybe
Pakvies mane kalnai.

Tenai, kur kloniai dega
Purpurine šviesa.
Ten koja atras taką
Prieš tamsią bedugnę.

Lydēs mane ī kalnus
Dar Vilniaus ūžesys,
Kol ryto pirštai švelnūs
Žvaigždes vėl užgesys.

Nurimus atsigersiu
Tos skambančios tylos.
Paskui gal apsiverksiu
Aš prie uolos šaltos.

Pajusiu, kad dar plaka
Širdis tarsi banga.
O ten! – prie galo tako
Laukia butis šalta.

O mielas gimtas kaimas!

Dargužiai, Dargužiai...
Taip skamba gražiai.
Čia protėvių mūsų
Praminti takai.

Čia vaikystės pasaka
Supos kleve,
Čia jaunystės žiedas
Skleidės jazmine.

Prie rūtų darželio
Vis kuždėjo verba:

Kad visskas praeina, –
Meilē, – amžina.

Meilē nerūdija...
Meilē nesupūva...
Meilē kaip žvaigždē
Danguje nepražūva.

Daina prie ratelio.
Daina prie lopšelio.
Daina ir pasakant „aš myliu“
Žodeliu.

Dzūkijos berneliai –
Skardūs dainorėliai.
Dzūkijos mergelės –
Drobių audėjelės...